

ΤΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΝ

«Μή, γλυκεῖα κόρη, εἰσέρχου εἰς ἐκεῖ. Ἡ κλίμαξ, τὴν ὁποίαν ἀναβαίνεις εἶναι ἐπεστρωμένη διὰ ῥόδων, ὁ πέριξ αὐτῆς ἀποπνέει ἀρώματα, αἱ ἡδοναὶ σὲ ἐξωθοῦσι, σὲ καλοῦσιν οἱ ἔρωτες.

«Πρόσεξε· πάντες οὗτοι εἶναι ἐχθροὶ τῆς καλλονῆς τοῦ σώματος σου καὶ τῆς ἡσυχίας τῆς ψυχῆς σου.

«Ὁ ἄνθρωπος, ὃς σὲ καταλάβῃ μέθῃ ἡδονῶν καὶ ἐπὶ τῶν πτερυγίων τῶν ἐρώτων θά πετάξῃ εἰς κόσμους ἀγνώστους, τοὺς ὁποίους ὀνειροπολοῦσιν αἱ αἰσθήσεις σου. Στήθι· πολὺ ἀκριβὰ θά πληρώσῃς πάντα ταῦτα.

«Ὁ ἀραιωθὴν καὶ θά λευκανθὴν προῶν ἢ μεγαλοπρέπῃς κόμῃ σου· θά μαραινῶσι καὶ θά καταπείσωσι τὰ ῥόδα τῶν παρειῶν σου· θά ὠχρίάσωσι τὰ κοράλλινα χεῖλη σου· κοῖλαι θά κατασῶσιν αἱ παραιαί σου· οἱ λαμπροὶ ὀφθαλμοί σου θά χάσωσι τὴν λάμψιν των καὶ θά μεταβληθῶσιν εἰς πηγὰς δακρύων· θά κλίνη καὶ θά κυρτωθῇ τὸ ἡγεμονικὸν ἀνάστημά σου καὶ πρὸς τὴν γῆν κεκυφύα εἰς μάτην θά ἐπιθυμῇς τὸ παρελθόν.

«Ἡ γαλήνη τῆς καρδίας σου θά φύγῃ· θά γεννηθῇ ἐν αὐτῇ σκόληξ, τὸ ψῆφος τοῦ συνειδότης καλούμενος, ὅστις θά μιάνῃ τὴν μυροδόλον ἀναπνοήν σου καὶ θά σὲ φέρῃ νέαν ἔτι εἰς τὸν τάφον.»

Ἀκούει ἡ κόρη καὶ ἵσταται μετὰ δισταγμοῦ. Ἀλλ' οἱ ἔρωτες διπλασιάζουσι τὰς δυνάμεις των. «ὦ! ἡ φωνὴ τῶν ἐρώτων εἶναι ἰσχυροτέρα καὶ τοῦ κρότου τοῦ κεραυνοῦ καὶ αὐτῆς τῆς φωνῆς τοῦ δημιουργοῦ, τὴν ὁποίαν ἐλησμονήσεν ἡ Εὐα, ὅταν ἐλάλησε πρὸς αὐτὴν ὁ ὄφεις.

Διστάζει ἔτι, ἀλλ' ὁ δισταγμὸς τῆς, πολὺ φοβούμεθα, δὲν θά ᾔναι μακρὸς. Ἡ δυστυχία... ὦ! ὁ κόσμος, ἀφ' ἧς ἐπλάσθη, τὴν αὐτὴν πάντοτε θαδίζει· ὀλίσθημα καὶ μεταμέλεια, καὶ εἴτα ἡ αἰωνιότης.

Θά εἰσέλθῃ ἡ κόρη. Θά τὴν ἴδωμεν ἐξερχομένην...

Καὶ τότε;

Καὶ τότε ὁ κόσμος θά ἐξακο-

λουθῇ τὴν πορείαν του. Σταγὼν ἐν θαλάσῃ εἰς δυστυχίᾳ ἐπὶ πλεόν.

Καὶ τότε; τότε ὁ ἀνεκκλήτως πλέον καταδεδικασμένος θά κραυγάζῃ βλαστημῶν:

«Ἀδιάφορον! δυστυχία, εὐτυχία, ἀρετὴ, κακία, τὰ πάντα ὄνειρος!»

(Ἐκ τῶν τοῦ Anichs)

Ε. Σχ.

ΤΟ ΤΟΞΟΝ

ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΟΙ ΠΕΡΙ ΤΟ ΤΟΞΕΥΕΙΝ
ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Τὸ τόξον, ὡς ἡ ἀσπίς, ἦτο ὄπλον ἀρχικῶς Ἀσιατικόν, ἢ τοῦλάχιστον χαρακτηριστικὸν μᾶλλον τῶν Ἀσιατικῶν ἢ τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν. Πάντες σχεδὸν οἱ τὸν στρατὸν τοῦ Ξέρξου ἀποτελοῦντες στρατιῶται κατὰ τὴν εἰς Ἑλλάδα εἰσβολὴν του, ἦσαν ὀπλισμένοι διὰ τόξων, ὡς γίνεται ὁπλον ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Προδότου γενομένης ἀπαριθμήσεως τῶν διαφόρων τούτων ἐθνῶν.

Ἀλλὰ τὸ Ἀσιατικὸν τόξον διέφερε κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ Ἑλληνικοῦ· τὸ πρῶτον ἦτο ἡμισελήνοειδές, τὸ δὲ, εἶχε διπλὴν κύρτωσιν, συγκειμένην ἐκ δύο καμπύλων μερῶν, ἡνωμένων ἐν τῇ μέσῃ διὰ πύκνωσος. Τοιοῦτον εἶναι τὸ τόξον, τὸ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἐν τῇ Ἰλιάδι περιγραφόμενον, καὶ ἀπεικονιζόμενον ἐπὶ τῶν μέχρις ἡμῶν διασωθέντων ἀρχαίων μνημείων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίων μαρμάρων.

Αὐτὸν εἶδος τόξον εὗρον, ἰσάλου αἰῶνος ἀγρίου, ἐν ῥῆ ποτ' αὐτῆς, ὑπὸ στέφανο τυχεύας, πύργου ἐκδοκίμου διδομένου ἐν πραδοκῇ, βεβλήκει πρὸς τὸν ὅτι ὁπτιος ἔμπροσθεν τοῦ κέραι ἐκκαλεσθέντος ἐκκαλεσθέντος περὶ καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραιόσας ἦραρε τέκτων, πᾶν δ' εὖ λεικνῶν, χρυσῆν ἐπέθηκε κεραιήν. (1)

Μὴ νομίσῃ τις ὅτι μόνον ἡ ἐπιτεχνειότης ἀπετέλει τὸν καλὸν τοξότην. Ὁ πρῶτιστος ὅρος ἦν ὁ χειρισμὸς τοῦ τόξου—πρᾶγμα δύσκολον καὶ μεγάλῃ ἀπαιτοῦν βίωσιν κατὰ τὸν Ὀμηρικὸν ἐποχὴν. Παρατηρήσατε ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ, ὅπως προσπαθεῖς καταβάλλουσιν οἱ μνηστῆρες, ὅπως τανύσωσι τὸ τόξον τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ τοι ἡ χεὶρ τῆς Πηνελόπης ἦτο τὸ γέρας τοῦ νικησόντος.

Κέλαιό μεν, μνηστῆρες ἀγνοοῦντες, οἱ τὸδε δῶμα ἐχράσαντο ἐσθίοντες καὶ πινόμεν ἐκμανεῖς αἰεὶ, ἀνδρὲς ἐπιχοιρανέοντες πολλὸν χρόνον· οὐδέ τις ἄλλος μύθος ποιήσασθαι ἐπισημαίνον ἐδόκεισθαι, ἀλλ' ἐμὲ ἰσμενοὶ γῆρας θέσθαι τε τυνηῖα. Ἀλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τὸδε φαίνεται ἀσθλὸν· θέτω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσεύς θεῖον· ὅς δ' ἐκ ρήϊναι· ἐνταῦθα βίον ἐν παλάμῃσι.

(1) Ἰλιάδ. IV. 405-414

καὶ διασπύση πύκνωσιν δουραδὶσιν πάντων, τῷ κεν ἄμ' ἐσπύσῃ, (1).

Οἱ μνηστῆρες ἡγωνίσθησαν πάσαις δυνάμεσιν· ἀλλ' εἰς μάτην. Τὸ ὄπλον εἶναι πολὺ βαρὺ διὰ τοὺς ἀσθενεῖς βραχιονάς των. Εἰς τούτων ἠναγκάσθη νὰ εἴπῃ τῷ ὑπνρέτῃ του:

Ἀγριοὶ δὲ, πῦρ καὶν ἐπὶ μαγάρῃσι, Μελανθεῦ, πᾶρ δὲ τίθει δῖος ἄρ' ἐμὲ μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ ἐκ δὲ στέφανος ἐνέεικ μέγαν τραχὺν ἔνδοξον ἔνδοξον νέει θαλποντῆς, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ, τοῦτο περὶ μῆλα καὶ ἐκτελείωμεν ἀνέλκον. (2).

Καὶ ὁ Τηλέμαχος αὐτὸς, προσπαθεῖ νὰ ἀνύσῃ τὸ τόξον τρις, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ. Εἰς μόνον θνητὸς δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ὄπλον τοῦτο, εἶναι δ' οὗτος ὁ Ὀδυσσεύς, ὅστις ἐπανελθὼν ἀγνώστος ἐν τοῖς ἀνακτόροις του λαμβάνει τὸ τόξον, ἐγείρει αὐτὸ παλλάκις καὶ χαλαρώνει τὴν νευρὰν,

ἢ δ' ἐπὶ καλὴν αἰετῇ, χαλιδόμῃ εἰκλὴν αὐτῇ. (3)

Τὰ δὲ βέλος διαπεράσας τοὺς δακτυλίους, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀχρι τοῦ τελευταίου, ἐμπήγνυται ἐπὶ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, πρὸς μεγάλην τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης ἐκπληξιν. Καταλλήλως δὲ τῶντι θά ἐψάλλον οὗτοι τότε ἐν χορῷ ὡς ἐν τῷ Ὀδυσσεὶ τοῦ Ponsard.

Victoire au mendiant, victoire!
Le mendiant est le plus fort!
A lui la gloire
D'avoir tendu l'arc sans effort!
La flèche a sifflé dans l'espace;
Le mendiant est bon archer.
La flèche siffle, vole et passe
Par les anneaux sans les toucher!

Κατὰ τοὺς μετέπειτα αἰῶνας τὸ τόξον δὲν ἦτο, ὡς ἤθελε τις νομίσαι, πολὺ εὐκαμπτότερον διὰ τοὺς πρωτοπείρους. Ὁ ἀθλητὴς Τίμανθος, οὗ τὸ ἄγαλμα, ἔργον τοῦ περιφανοῦς Μύρωνος, ὑπῆρχεν ἐν Ὀλυμπίᾳ, συνειθίζε, γέροντων, νὰ ἀσπῇται τανύων ἐν τόξον, ἀποδεικνύων διὰ τούτου τὴν ἰσχὺν του. Προσθετέον, ὅτι πολλοὶ Σῆναι αὐτοκράτορες τῶν τελευταίων αἰώνων ἡσκούντο ὡς ὁ Τίμανθος· εἰς μάλιστα τούτων καυχᾶται ἐν τῇ διαθήκῃ του, ὅτι ἐτάνωσε τόξον βάρους 150 λιτρῶν.

Ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἀναφέρονται ἐπιτεχνεῖς τοξοὶ διαφιλονεικούντες τὸ βραβεῖον τῆς ἐπὶ πτηνὰ βολῆς κατὰ τοὺς πρὸς τιμὴν τοῦ Πατρόκλου τελοῦμενους ἐπικηδείους ἀγῶνας. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἔσχεσε ἐπὶ τῆς ἀμμου ἰστὸν πλοίου, ἐπὶ τῆς ἀκρας τοῦ ὁποίου προσέδεσε περιστράν. Οἱ δύο ἀνταγωνιστὰί ἦσαν ὁ Τεῦκρος, ἐπιτεχνειότατος τοξότης, καὶ ὁ Μερμόνης, ἱπποκόμος τοῦ Ἰδμελέως.

(1) Ὀδυσ. XXI. 63-77.

(2) Ὀδυσ. XXI. 476-480.

(3) Ὀδυσ. XXI. 441.